

Elragadott a hurrikán!

Hárman ülünk a nappaliban: feleségem, a Challenge Hurricane és én. Két gyertyamécses ég, jóféle viszkivel koccintunk: ma van a bringa kétéves születésnapja... Jó alkalom egy kis visszatekintésre!

Ritkán voltam még olyan türelmetlen, mint 2007 kora-nyarán, amikor a megrendelt gép érkezését vártam. Kis üzem a Challenge, nem is igazi gyár, inkább manufaktúra, csaknem két hónapig váraoztattak. Közben az Annyira Más Bringabolt tesztjárgányait próbálgattam, terveket szövögettem. Végre megjött, rubinvörös színben, gyönyörűen – és túlzás nélkül mondhatom, hogy életemben új periódus kezdődött.

Én mindent csak teljes bedobással vagyok képes csinálni, az újságírói-szakfordítói munkámat éppúgy, mint a szenvedélyeket: előbb a hegymászást és a rali-versenyzést, utóbb a maratoni futást, kajakozást, kenuzást, síelést – és soha nem

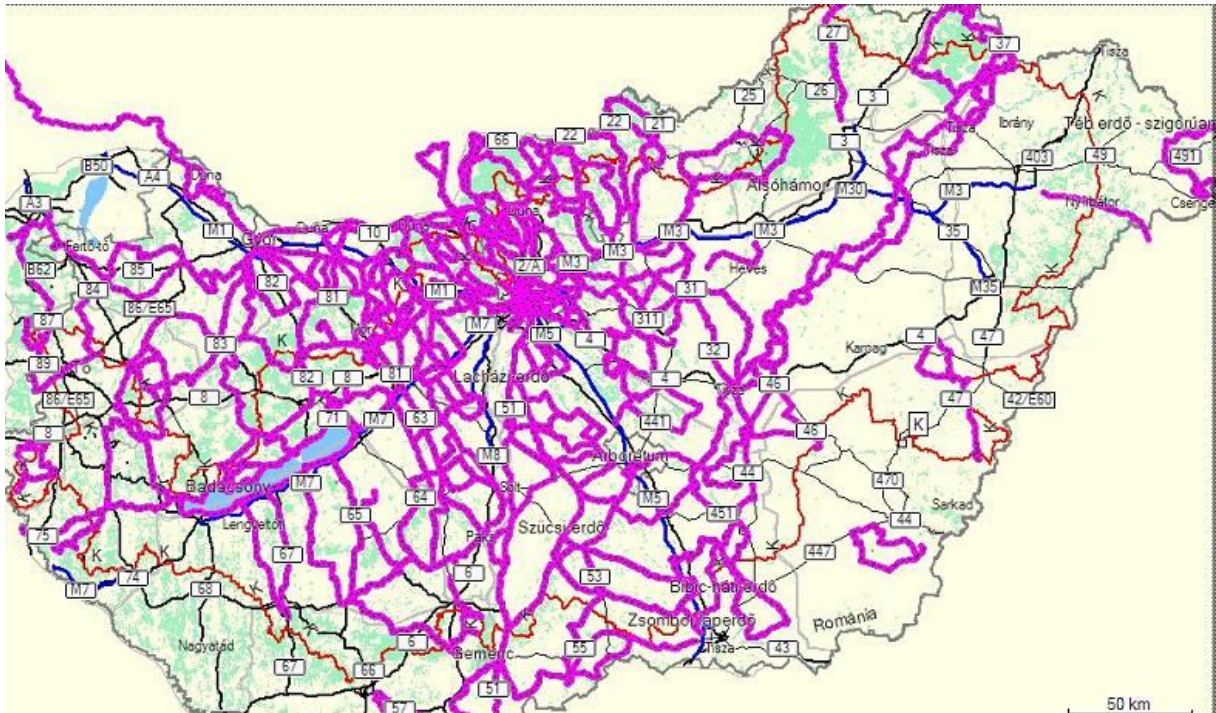
múló szerelemként a bringázást. Csak későn, 40 fölött, egy külföldi munkavégzés jutalmaként lett igazán jó versenygépem, és azzal a nyolcvanas évek második felében bejártam az Alpok és a Pireneusok valamennyi számottevő nagy hágóját, Korzikát, Andalúziát, Toszkánát. Aztán hozzá jött a monti, amellyel szintúgy sikerült rengeteg komoly nagy túra az említett két hegységben, Tansalppal és mindennel, ami kell. Ám a legutóbbi esztendőben mintha megkopott volna egy kissé a lendület, épp egy új impulzus kellett – a reku!

Telhetetlenül

Végre egy kerékpár, amely megdolgoztatja a szívet, tüdőt, izmot, de nem kínoz, épp ellenkezőleg, egy élvezet rajta menni! Az első perctől valahogy azt érzem, amit egy maratoni futó ekképp fogalmazott meg: „A futás az élet! A többi csak várakozás...” Persze, rekura lefordítva. Rögtön az elején belecsaptam egy 140 kilométeres túrába, és éreztem, hogy kitágul előttem a horizont. Csak átmenetileg fékezhetett meg, hogy hamarosan meg kellett fizetni a tanulópénzt is: elégtelen első keréknyomás miatt becsípődéses defektet kaptam egy kátyún, buktam körülbelül 40-es tempónál, és megszereztem az ilyenkor szokásos nagyfelületű horzsolásokat. Sebaj, hosszú nadrág és mez alá rejtve a sebeket, telhetetlenül nyomtam tovább a nyári

kánikulában. És leszűrtem egy tapasztalatot: 1 col szélesről 1,5 colosra cseréltem a gumikat, sokkal jobb érzést ad és stabilabb így a gép. Mindjárt néhány szó a későbbi tuningolásokról: egy kormányvég-tükör helyett két felső tükör, valamint az eredeti Challenge fejtámla helyett Optima gyártmány – sokkal jobb. Az ülésvázat körben bevontam gumiszegéllyel, hogy ne jöjjön le a fényezés, amikor valahová odatámasztom a gépet (sportos típus, nincs kitámasztója). Ennyi, amúgy minden tökéletesen bevált.

Remekül összeillik ez a kedvtelés országjáró hajlamaimmal: módszeresen járok be különböző vidékeket, felveszem a GPS-nyomvonalat, és összemácsolom őket egy térképre. Egyre szebben alakul! Máig 16.846 kilométert futott a Hurricane, összesen 182 megmozdulás során. Voltak ebben rövid Budapesti menetek (városban is jobb a hagyományos gépnél!), normál hazai túrák, jellemzően 80 és 200 km közötti távval, és nagy, külföldi vállalkozások.

Világjárás

Az elsőre tavaly február végén került sor: Ausztriában sízelt a család, és én rekuval jöttem haza a Dráva forrásától (Innichen, az olasz-osztrák határnál) Letenyéig, 3 nap, 486 km. Májusban a Duna forrásától Budapestig, feleségem kocsival, én rekuval, találkoztam, együtt és mégis önállóan, 1286 km, 10 nap alatt. Aztán

szeptemberben: sajtómeghívásra chartergéppel utaztunk Sienába, ahová poggyászként levittem a rekut, és azzal jöttem Ráabafüzesig, 900 kilométert, öt nap alatt. Idénre Prága-Budapestet, Mainz-Budapestet (benne a Majna kerékpárút) és, talán, Mazuria (Lengyelország) – Budapestet tervezetek, majd meglátjuk, mit szól hozzá Esőisten (e sorok írásakor jeges felhőszakadás tombol).

Korábban is tettem nagy kerékpártúrákat (például Budapest-Nizza-Budapest, végig az Alpok nagy hágóin), van tehát összehasonlítási alapom. Rekuval egészen más az élet! Nem gyötrő szenvedés, sajgó nyak, pávián-popó, amit el kell viselni az élményekért, hanem élvezetes hajtás, ráadásként az élményekre. Az első perctől az utolsóig jól esik, nem a fejemet lógatva az aszfaltot bámulom, hanem a tájat nézem. Gályáról luxusjachtra szálltam át!

Megfiatalodtam!

Mindeközben, apránként, más hatások is érvényesülnek. Már-már kezdtem beletörődni, hogy az életkor növekedésével könnyörtelenül nő a testzsír-százalék, és megvastagszik kissé a derék, többet mutat néhány kilóval a mérleg. Ősszel riadtan konstatáltam, hogy súlyom túllépte a 87 kilót (182 cm). Amikor a 3 óra körüli maratonikat futkostam, 73 kilós voltam... Na, ez nem mehet így tovább! Étrendi odafigyeléssel sikerült szinten maradni tavaszig, és akkor beindult a rekus szezon. Továbbra is jól élek párom remek kosztján, megiszom az esti viszkimet és barna sörömet, csak éppen gyakori, hogy ebéd helyett lenyomok 200 kilométert. Jelenleg 78 kilónál tartok, új lyukakat fúrok az öveimen, feleségem pedig elismerő pillantásokkal méreget. 66 évesen úgy érzem magam, mintha negyvenes lennék, de azért nem a harmincas túratársaim várognak rám, hanem inkább megfordítva...

Remélem, még ugyanígy folytatódik mindez egy jó darabig. A július 11.-i Ambringa-túrára pedig, ha minden igaz, kölcsön-gépen eljön lányom és vejem is. Már próbálgattak rekukat, és komolyodni látszik a szándékuk. Lehet, hogy ők sem szeretnének megöregedni?

Budapest, 2009.07.03.